

LBRIS

We know
books

LISA JEWELL

**CINEVA
TE URMĂREȘTE**

Traducere din limba engleză
IRINA-MARINA BORTOI

LITERA
București

1

2 ianuarie

Joey Mullen așeză florile pe piatra funerară și mângâie cu degetul cuvintele gravate în granitul cu vene roz.

SARAH JANE MULLEN

1962-2016

SCUMPA MAMĂ A LUI JACK ȘI A LUI JOSEPHINE

-La mulți ani, mama, spuse ea. Îmi pare rău că n-am venit ieri să te văd. Alfie și cu mine am avut o mahmureală de groază. Am fost la o petrecere în Frenchay, la noul apartament al lui Candy. O mai ții minte pe Candy? Candy Boyd? Era în același an cu mine la școală, avea părul blond, lung de putea să se așeze pe el. Îți plăcea mult de ea pentru că te saluta mereu dacă te întâlnea pe stradă. În fine, o duce foarte bine, e fizioterapeut. Sau... *chiropractician*? Oricum, ceva de genul ăsta. A plâns când i-am zis că ai murit. Toți plâng când le spun. Toată lumea te-a iubit atât de mult, mamă. Toți își doreau să fii mama lor. Am fost așa de norocoasă să am o mamă ca tine! Acum mi-aș dori să nu fi fost plecată atât timp. Dacă aș fi știut ce-o să se întâmple, n-aș fi plecat deloc. Și îmi pare rău că n-ai apucat să-l cunoști pe Alfie. E adorabil. Momentan lucrează la un bar de vinuri din oraș, dar vrea să fie zugrav-decorator.

Acum e acasă la mama lui, de fapt, îi zugrăvește bucătăria. Sau cel puțin asta ar trebui să facă! Probabil că l-a pus să se așeze și să se uite la televizor împreună, după cum o știu. Și după cum îl știu și pe el. Îi cam place să tragă de timp și durează ceva până se urnește. Dar ți-ar plăcea de el, mamă. E tipul cel mai drăguț, cel mai dulce și cel mai amabil și e atât de îndrăgostit de mine, și se poartă așa de bine cu mine, și știu cât de multe griji ți-am făcut când eram mai tânără. Știu prin ce te-am făcut să treci și îmi pare tare, tare rău. Dar mi-aș dori să mă poți vedea acum. Mă maturizez, mamă. În sfârșit mă maturizez!

Joey oftă.

- În fine, ar trebui să plec. O să se întunece curând și atunci o să mi se facă tare frică. Te iubesc, mamă. Mi-e dor de tine. Mi-aș dori să fii în viață. Mi-aș dori să vin la tine acasă și să bem un ceai împreună, să bârfim ca lumea, să ne văităm de Jack și Rebecca. Aș putea să-ți povestesc despre bateriile aurii. Sau poate aș putea să-ți povestesc acum despre bateriile aurii? Nu, o să-ți povestesc data viitoare. Să ai ceva ce să aștepți. Somn ușor, mamă! Te iubesc!

Joey urcă alea abruptă ce ducea din Lower Melville spre șirul de case de deasupra. Chiar și în lumina mohorâtă și plumburie a unei după-amiezi de ianuarie, casele din Melville Heights ieșeau în evidență ca un șir de cuburi de construit pentru copii: roșu, galben, turcoaz, mov, verde-limetă, verde-salvie, fucsia, din nou roșu. Stăteau pe un rambleu terasat și priveau în jos, la străduțele din Lower Melville, ca niște oaspeți la o petrecere privată la care nu mai fusese invitat nimeni.

„Emblematic“ era cuvântul pe care îl foloseau oame-nii ca să descrie acest șir de douăzeci și șapte de vile

victoriene: „emblematicile case colorate din Melville Heights“. Joey le văzuse de la distanță cea mai mare parte din viață. Ele reprezentau semnul că mai aveau mai puțin de douăzeci de minute până acasă în timpul drumurilor lungi cu mașina din copilăria ei. O urmăreau până la muncă; o orientau din nou spre casă. Fusese odată la o petrecere în casa roz, pe când era studentă. Împărțită simplist în apartamente și garsoniere, mirosind a umezeală și a carne tocată gătită, pe interior nu-ți dădea impresia de roz-aprins. Însă priveliștile de aici îți tăiau răsufarea: râul Avon se oprea ca să se arcuiască pitoresc în călătoria de un kilometru și jumătate până în oraș, câmpurile ca o tablă de șah dincolo de apă, protuberanța peisajului la orizont, care forma un deal rotunjor încoronat de copaci care înfloreau în fiecare primăvară și arătau ca niște pământufuri verzi care-ți dădeau speranță.

Când era mică, visase să locuiască acolo, sus, oscilând între casele pe care și le-ar fi dorit: cea liliachie sau cea roz. Mai târziu, cea azurie sau cea verde-salvie. Iar acum, la douăzeci și șase de ani, s-a trezit că locuiește în casa albastru-cobalt. Numărul 14. Nu vreun semn al unei vieți de muncă grea cu recompense bogate, ci un beneficiu marginal al vieții de muncă grea cu recompense bogate a fratelui ei mai mare.

Jack era cu zece ani mai mare decât Joey și lucra ca medic primar de chirurgie cardiovasculară la Spitalul General din Bristol, unul dintre cei mai tineri din istoria comitatului. Cu doi ani în urmă se căsătorise cu o femeie pe nume Rebecca. Rebecca era amabilă, dar instabilă și destul de lipsită de umor. Joey se gândise întotdeauna că fratele ei cel minunat va ajunge să se însoare cu o asistentă sinceră și amatoare de distracție sau poate cu o pediatră voioasă. Însă, din cine știe

ce motiv, alesese o analistă de sisteme puritană din Staffordshire.

Cumpăraseră casa cobalt cu zece luni în urmă, când Joey încă pierdea vremea în Baleare organizând petreceri cu spumă. Nici măcar nu-și dăduse seama că era una dintre casele colorate până ce Jack nu a dus-o să o vadă când s-a mutat înapoi în Bristol, cu trei luni în urmă.

- Ai cumpărat o casă colorată, zisese ea, cu mâna la inimă. Ai cumpărat o casă colorată și nu mi-ai spus.

- N-ai întrebat, răspunsese el. Și oricum, n-a fost ideea mea. A fost ideea Rebecăi. Practic a mituit-o pe bătrâna care locuia acolo ca s-o vândă. A zis că e literalmente singura casă din Bristol în care vrea să locuiască.

- E frumoasă, spusese ea, dând roată cu privirea în interiorul amenajat cu bun-gust, în nuanțe de gri-marونیu, și albastru-verzui, și cupru, și gri. Cea mai frumoasă casă pe care am văzut-o vreodată.

- Mă bucur că îți place, spusese Jack, pentru că eu și Rebecca ne întrebam dacă nu vreți să locuiți aici o vreme. Doar până vă găsiți și voi ceva.

- O, Doamne, zisese ea, cu mâinile la gură. Vorbești serios? Ești sigur?

- Bineînțeles că sunt sigur, răspunsese el, luând-o de mână. Vino să vezi camera din mansardă. E complet independentă - perfectă pentru doi *proaspeți însurăței*.

Îi dăduse un ghiont în joacă și îi zâmbise larg. Și Joey îi zâmbise atunci. Nimeni nu fusese mai surprins decât ea când se întorsese din Ibiza cu un soț.

Numele lui era Alfie Butter și arăta foarte bine. Mult prea bine pentru ea. Sau cel puțin așa crezuse în zăpăceala turcoaz a nopților din Ibiza. În mohoreala de un gri-metalic a iernii din Bristol, ochii albaștri, albaștri erau niște banali ochi albaștri, părul roșu Tițian era

doar un simplu păr roșcat, bronzul auriu era doar o piele arsă de soare. Alfie era doar un tip obișnuit.

Se căsătoriseră pe plajă, în picioarele goale. Joey purtase o rochie furou din șifon roz și ținuse în mână un buchețel de lantana roz și galben-verzui. Alfie purtase un tricou alb și un șort roz, iar în păr avea flori albe de bougainvillea. La căsătorie au fost martori managerii hotelului la care lucrau amândoi. După aceea au cinat pe o terasă împreună cu câțiva prieteni, au luat pastile, au dansat până la răsărit, și-au petrecut a doua zi în pat și abia atunci și-au sunat familiile ca să le spună ce au făcut.

Joey ar fi avut parte de o nuntă în toată regula dacă mama ei ar mai fi fost în viață. Însă ea era moartă, iar tatăl ei nu era tocmai genul care să vină la nunți, nici genul care să ia avionul până în Ibiza. Părinții lui Joey se căsătoriseră ei înșiși în secret la Gretna Green când mama ei era însărcinată în patru luni cu Jack.

- Asta e, zisese el, cu o notă de ușurare în glas. Presupun că e tradiție de familie.

- Bună, strigă ea în hol, căutând prezența cumnatei sale.

Rebecca îi tot dădea întruna despre cât de încântată era să cazeze doi porumbei de douăzeci și ceva de ani în apartamentul ei imaculat, nou-nouț pentru oaspeți - „E absolut minunat că am avut loc pentru voi! Chiar e minunat să vă avem aici. Absolut minunat!“ -, însă purtarea ei spunea altă poveste. Se ascundea de ei. Tot timpul. De fapt, se ascundea de Joey chiar acum, prefăcându-se că aranjează lucrurile în cămara uriașă, în care intrai cu totul.

- Ah, bună! zise ea, întorcându-se ipocrit la salutul lui Joey, cu un borcan de hrean în mână. Nu te-am auzit când ai intrat!

Joey zâmbi vesel. Sigur o auzise când a intrat. Pe masa din bucătărie era o cană de ceai proaspăt, încă aburind, un ziar citit pe jumătate, o cutie de sushi de la supermarket mâncată parțial. Joey și-o imaginea pe Rebecca Mullen tresărind la sunetul cheii lui Joey în broască, apoi căutând o scăpare, fugind în cămară și luând de acolo la întâmplare un borcan cu hrean.

- Scuze, am strigat „bună“.

- E în regulă. E în regulă. Făceam...

Flutură borcanul cu hrean într-un arc vag în jurul cămării.

- Îți făceai cuibul?

- Da! zise Rebecca. Da. Exact. Îmi făceam cuibul.

Privirile amândurora căzură pe burta bombată a Rebecăi. Primul ei copil urma să se nască peste patru luni. Era o fetiță care, pe 1 mai sau în jurul acelei date, avea să devină nepoata lui Joey. Unul dintre motivele pentru care Rebecca fusese de acord să le dea ei și lui Alfie apartamentul pentru oaspeți, bănuia ea, era că Joey era asistentă medicală de pediatrie ca formare. Nu că ar fi pus mâna pe vreun bebeluș de la optsprezece ani încoace. Dar chiar și așa, avea toate abilitățile necesare. Teoretic, putea schimba un scutec în patruzeci și opt de secunde pe ceas.

La jumătatea scării din lemn de stejar care urca în partea din față a casei se găsea o fereastră cu vitralii. Joey se oprea deseori acolo ca să-și lipească nasul de porțiunile transparente ale modelului, bucurându-se că poate vedea afară și nimeni nu poate vedea înăuntru. Era după-amiază devreme, aproape amurg în perioada

aceasta a anului; copacii de pe dealurile de dincolo de râu erau golași și ușor stângaci.

Privi cum o mașină neagră lucioasă întoarce de pe strada principală din satul de mai jos și începe să urce pe povârniș spre terasă. Singurele mașini care urcau aici erau cele ale localnicilor și ale vizitatorilor. Mai așteptă o vreme să vadă cine poate fi. Mașina parcă pe cealaltă parte a străzii și văzu cum iese o femeie de pe locul din față, o femeie băiețoasă, la vreo treizeci și ceva de ani, cu părul șaten-deschis, tuns până la bărbie, care purta un hanorac și blugi. Rămase lângă ușa din spate cât timp a coborât un băiat, la vreo paisprezece ani, bucățică ruptă din ea. Apoi, de pe locul șoferului, ieși un bărbat mai în vârstă, destul de arătos, înalt și cu picioare lungi, într-un tricou polo azuriu și blugi închiși la culoare, cu părul scurt și negru, cărunt la tâmple. Se duse la portbagajul mașinii și scoase două valize medii, cu o anumită ușurință atrăgătoare. Îi dădu una fiului său, nevastei îi întinse un morman de paltoane și o sacoșă, apoi traversară și intrară în casa galbenă.

Joey urcă scările, iar imaginea atrăgătorului bărbat mai în vârstă care se întorcea din vacanța de Crăciun petrecută cu familia i se estompa deja în minte.

JM: Dar a fost acolo doar câteva minute. Nu s-a întâmplat nimic.
A fost doar...

POLIȚIA: Doamnă Mullen. Numele acestei persoane. Vă rog.

JM: A fost... a fost Tom Fitzwilliam.

PARTEA I A INTERVIULUI ÎNREGISTRAT

Data: 25.03.2017

Locul: Secția de Poliție Trinity Road, Bristol BS2 0NW

Efectuat de: Agenții Poliției Somerset & Avon

POLIȚIA: Acest interviu este înregistrat. Sunt inspectorul de poliție Rose Pelham din cadrul Secției de Poliție Trinity Road. Lucrez cu echipa responsabilă de infracțiunile grave. Ne puteți spune numele dumneavoastră complet?

JM: Josephine Louise Mullen.

POLIȚIA: Și adresa?

JM: Melville Heights nr. 14, Bristol BS12 2GG.

POLIȚIA: Mulțumesc. Ne puteți povesti despre relația dumneavoastră cu Tom Fitzwilliam?

JM: Locuiește la două case distanță. Mă conducea cu mașina la muncă uneori. Stăteam de vorbă dacă ne întâlneam pe stradă. Îi cunoștea pe fratele meu și pe cumnata mea.

POLIȚIA: Mulțumesc. Și acum ne puteți spune unde ați fost aseară, aproximativ între orele 19 și 21?

JM: Am fost la hotelul Bristol Harbour.

POLIȚIA: Și ați fost acolo singură?

JM: În mare parte.

POLIȚIA: În mare parte? Cine a mai fost acolo cu dumneavoastră?

JM: [Tăcere.]

POLIȚIA: Doamnă Mullen? Ne puteți spune cine a mai fost acolo? La hotelul Bristol Harbour?